

тваше! Безстрахливый Павелъ послѣдованъ бѣ Доминга тичаше отъ една-та хижа въ друга-та, съ всичко-то бурно стремленіе; подпираше тука стѣната съ топоны, забиваше тамо колове и не влизаше освень да утѣши домородство-то че слѣдъ мамо щеса врати добро-то время. На истина, надвечерь дождьатъ престана; юговосточный вѣтръ начна да вѣе какъ-то обыкновенно. выхренни-те облацы оггонихася камъ северозападна-та страна и солнце-то ся появи че за сѣдаше въ горизонта.

Перво отъ все пожела Виргинія да види Покой свой, Павелъ я приближи съ обходъ бо изливъ, пренесе рука-та си за да ѿ помогне на варвеніе-то. Виргинія прія я ухилена, и излъзоха ведно отъ хижа-та. Воздухъ-атъ бѣ хладенъ и тихъ. Бѣлъ дымъ дыхаше отъ планинска-та заднина, начертанъ тукъ тамо съ пѣна-та на долове-те, които вредомъ приставаха. А градниата бѣ разбичкана, съ ужасны селове раскопана; по вече-то древа имаха корени-те си